**Выходить у Львовѣ** що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

**Адміністрація и Експедиція** пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

**Редакція** ул. Франціcканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекллмацiи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

**Предплата** у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 209. Середа 18 (30) вересня 1891. Рôкъ I.

## Румунія а Россія.

Вѣденьска Presse дôстала зъ Букарешту цѣкаву кореспонденцію, котра пояснює теперѣшну ситуацію въ Румуніи и становище сеи державы до Россіи та до тридержавного союза. Кореспондентъ пише:

„Вôдъ якогось часу займаєсь дуже заграниця Румунією и то въ дусѣ для насъ на скрôзь песімістичнôмъ. Особливо въ Бѣлградѣ и Петербурзѣ ломлять собѣ голову надъ тымъ, чи становище короля румуньского и єго династіи єсть ще досить забезпечене и яке становище займе Румунія на случай якои великои вôйны европейскои. У насъ тымъ не журять ся, бо видять — бодай въ политичныхъ кругахъ — цѣль того. Всѣ тй вѣсти въ заграничнôй прасѣ позôстають однакожь безъ успѣху, а праса румуньска навѣть о нихъ не згадує. Коли якась ґазета за границею бере тй малй ґазетярскй интриґи на серіо и розписуєсь о нихъ, то робить то хиба изъ неохоты до насъ або зъ несвѣдомости стану рѣчей.

Поговôрка о становищу династіи, котра ажь пустила була навѣть вѣсть о абдикаціи короля, вышла була головно зъ проєкту одруженя панны Олены Вакареску зъ наслѣдникомъ престола, а ґазеты надали ѣй такого значѣня, яке не стоить въ нѣякôй сорозмѣрности до фактичныхъ вôдносинъ. Вôдъ хвилѣ, коли вышовъ той проєктъ зъ родины Вакарескôвъ, переставъ вôнъ и истнувати, бо король заразъ все порѣшивъ. Зъ того, що королева интересувалась сею справою и що при сѣй нагодѣ станъ еи здоровля погôршивъ ся, могло було здавати ся, що поборенє проєкту панны Вакареску стрѣчає на великй трудности та що король не знає, що має робити и ось задумавъ абдикувати. Тутъ о тôмъ нѣхто и не думає.

Що до становища Румуніи на случай великои европейскои вôйны, то и въ сѣй справѣ въ нашихъ кругахъ политичныхъ акты вже замкненй. Розумѣє ся, що Румунія и не думає здобувати въ будучности землѣ, лишь хоче боронити своеи ненарушимости. Зъ котрои стороны могла бы Румунія бути зачѣплена, о тôмъ у насъ нема рôзницѣ въ поглядахъ и тому весь свѣтъ хвалить нашй укрѣпленя краю переведенй въ послѣдныхъ рокахъ. Куды они звернені фронтомъ, не єсть для нѣкого тайною и длятого, коли намъ россійска праса предкладає анексію Семиграду або замѣну Добруджи за Бесарабію, то не може то анѣ трохи змѣнити нашого военного фронту. Мы знаємо забаганки Россіи що до Болгаріи и Константинополя ажь надто добре а зъ того выходить и та роля, яку придумано въ Петербурзѣ для Румуніи на случай якои великои вôйны. Колижь бы мы все таки не знали, що робити, то згадка на политичне и военне становище Россіи въ 1877—78 р. отворила бы намъ очи. Найлѣпшимъ доказомъ незмѣнности заграничнои политики Румуніи єсть становище міністерства Фльореску, бо рѣчь певна, що коли яке правительство мало охоту ставитись по сторонѣ Россіи, то було нимъ правительство старо-консерватистôвъ. А коли они мимо того не роблять сего, то єсть то лишь доказомъ, що у насъ прихильность для Россіи не має зовсѣмъ взгляду.

Взявши то все разомъ, то на случай якоись великои вôйны єсть военна неутральность зъ фронтомъ противъ Россіи природною политикою Румуніи. Коли отже вôдъ кôлькохъ днѣвъ говорять, що король Кароль має незадôвго выбрати ся зъ міністромъ Фльорескомъ до италіяньского короля до Монци, а вôдтакъ до нѣмецкого цѣсаря до Почдаму, щобы зъ ними порозумѣти ся о становищи Румуніи до тридержавного союза, то єсть то очевидно лишь непотрѣбна комбінація. Колибъ король не мусѣвъ бувъ ѣздити задля недуги королевои до Венеціи, то не були бы выдумали тыхъ зъѣздôвъ въ Монци и Почдамѣ. Хто однакожь лишь трохи ясно видить политичну ситуацію тридержавного союза и Румуніи, той зрозумѣє, що о якôмсь зачѣпно-вôдпорнôмъ союзѣ мѣжь обома сими сторонами не може бути и бесѣды.

Анѣ загроженє Румуніи зô стороны Россіи не може бути для Австріи причиною до вôйны, анѣ Румунія не може ставитись по сторонѣ союзныхъ державъ, маючи на оцѣ можливу побѣду Россіи. Въ Петербурзѣ видять то добре и длятого покинули вже гадку настроити Румунію прихильнѣйше для себе. Доказомъ того безустанна концентрація россійского войска на молдавскôй граници. Межи Прутомъ а Днѣстромъ стоить вже нинѣ якихъ 80.000 Россіянъ, котрй зъ нудьги займають ся маневрами та нôчными маршами при електричнôмъ освѣтленю. Що и зъ нашои стороны посунено на границю значну часть войска, особливо кавалеріи, то рѣчь лишь зовсѣмъ природна. Вже тй войсковй подрôбности доказують безосновность тыхъ вѣстей, якй въ послѣдныхъ часахъ пущено въ свѣтъ. У насъ якъ давнѣйше такъ и нинѣ єсть на случай великои войны окликъ: збрôйна неутральность зъ политичнымъ фронтомъ противъ Россіи.

19

## Чародѣйный кафтанъ.

**Оповѣда[illegible] Кольомана Міксата.**

(Дальше).

Францъ Крістонъ схопивъ ся зъ лавы свѣдкôвъ и заступивъ старшому начальникови дорогу.

— Оправдуйте ся! — крикнувъ; — ключь дали вамъ прецѣ на сховокъ.

— Я не знаю нѣчого объ тôмъ, — сказавъ старшій начальникъ вже трохи розлюченый. (А вôнъ бувъ якъ залѣзо: тымъ твердше, чимъ бôльше єго клеплють).

— Дôсталожь ся теперь Кечкеметови, дôстало! — кричавъ Пороснокій заломлюючи руки.

Тепер[illegible] почали гудѣти голосы якъ то камѣнє, що нимъ кидають: Безголовє тому, хто завинивъ!

— Таки такъ! И я такъ скажу.

Голосы пôднимались ще дуще.

— Єму вже не сидѣти на начальницкôмъ крѣслѣ а хиба на лавѣ обжалованыхъ.

— Тихо! крикнувъ старшій начальникъ и забренькотѣвъ шаблею, котра вôдъ тои поры, коли єго зробили шляхтичемъ, заєдно лежала передъ нимъ на столѣ. — Я тутъ сиджу на начальницкôмъ крѣслѣ и буду сидѣти. Цѣкавый я, хто важить ся рушити, коли старшій начальникъ кечкеметскій каже, абы було тихо.

Теперь зробивъ ся такій спокôй, якій хиба лишь въ могилѣ.

— Хто той нужденникъ, що важить ся противъ мене ворогувати? Колибъ я бувъ знавъ, що то неправдивый кафтанъ, чижь бы я бувъ посылавъ въ нѣмъ мого батька? То рѣчь непонятна. Господеви сподобалось испытати Кечкеметъ, але не тратьмо вôдваги, хочь бы не знати що стало ся, бо тутъ панує ще крѣпка рука. Тому отже идѣть, мôй любый пане раднику Крістоне, та занесѣть заразъ Туркамъ до Тальфаѣ жадану дань, щобы зъ двохъ злыхъ не вышло ще трете.

Крістонъ пустивъ ся заразъ ити, але ще и до дверей не дôйшовъ, коли они отворились и до салѣ влетѣла Цінна зъ великимъ шумомъ. Она була бѣла якъ та лілія, хôдъ еи непевный, а зъ красныхъ еи очей лили ся сльозы струями.

— А ты за чимъ тутъ? — присѣвъ ся до неи начальникъ, та ажь брови зморщивъ.— „Иди домôвъ плакати!“

— Коли тутъ мѣсце для мене!

И она впала на колѣна. Еи червона сподомъ коронкою обшита сподниця була трохи задоймилась и показала еи маленьку нôчку.

Олай-беґъ ажь крѣсломъ кинувъ.

— То она, то тота сама. Пане Максиме Лестяку, придивѣть но ся ѣй. Тота дѣвчина була у мене въ таборѣ. Абы я такъ по сѣй правдѣ ще Мекку побачивъ.

Пороснокій и Аґостонъ вытрѣщили очи на старшого начальника, котрый ставъ въ немалôмъ клопотѣ и почервонѣвъ ся ажь по самй уха. То була єго слаба сторона. Теперь же почавъ вôнъ вже зовсѣмъ тратити свою вôдвагу. Цінна спустила сумно головку въ долину.

— Чоловѣче добрый, вôдчепи ся вôдъ мене, я тебе нѣколи и на очи не видѣла.

Старшій начальникъ споглянувъ на ню зъ вдячностію, якъ колибъ хотѣвъ сказати: „Ты мене выратувала“, а вôдтакъ процѣдивъ крôзь зубы: „Все пропадає, все розлѣтаєсь, бо не було такъ, якъ повинно бути.“

— Чого ты хочешь, дитинко? — спытавъ теперь Францъ Бальоґъ зъ Сентеша. — Чого клячишь? Встань!

Дѣвчина ажь заходилась вôдъ плачу.

— То я всему винована. То моя вина. Я дала ключь вôдъ скринѣ батькови Лестяка, бо до него прийшли були люде зъ якогось чужого мѣста та просили, щобы вôнъ зробивъ имъ такій самъ кафтанъ якъ нашъ за пять тысячѣвъ червôнцѣвъ.

По сихъ словахъ ставъ народъ въ сали голосно ропотати. Старшій начальникъ обер-

## Переглядъ политичный.

Є. Вел. Цѣсарь вôдповѣдаючи оногды пôдчасъ авдіенціи, удѣленои ческому выдѣлови краєвому, на промову маршалка сказавъ мѣжь иншимъ: „Кобы лишь заходы для осягненя такъ вельми потрѣбного и для добра Моєго улюбленого королевства Чехіи и для Державы внутрѣшного спокою — чого сподѣваю ся и непохитно очѣкую — найшли въ тôмъ хорошôмъ краю повне посвяты и чисте вôдъ всякого еґоизму спôвдѣлане усѣхъ патріотôвъ. Поводуючи ся такими змаганями — може бути Моє улюблене королевство Чехіи завсѣгды певне Моєи батькôвскои любови и прихильности.“

Станъ здоровля ґр. Таффого полѣпшивъ ся вже значно, але вôнъ мусить все ще кôлька днѣвъ лежати въ постели.

Нѣмецкій канцлеръ Каприві, будучи на ювилею 78 полку пѣхоты въ Оснабрікъ, зайшовъ бувъ и до ратуша, а коли єго тамъ повитавъ бурмістръ, вôдповѣвъ вôнъ на тôй привѣтъ довшою бесѣдою, въ котрôй сказавъ, що нема чого бояти ся, щобы теперѣшный станъ рѣчей не давъ ся удержати. Нѣхто зъ пануючихъ не бажає нарушеня мира и выкликаня войны европейскои. Навѣть зближенє декотрыхъ державъ до себе не надає нѣякои обавы. Нѣяке зъ правительствъ европейскихъ не хоче войны, котра въ своихъ наслѣдкахъ перейшла бы всѣ дотеперѣшнѝ войны.

# Новинки.

— **Именованя.** Намѣстникъ именувавъ конціпієнтôвъ Намѣстництва: Чеслава Кобузовского въ Вадовицяхъ, Ант. Мравинчича въ Яслѣ и Ивана Матковского въ Рогатинѣ — повѣтовыми комісарями; практикантôвъ концептовыхъ Намѣстництва: Адама Пшибєлецкого въ Перемышли, Володислава Ружицкого у Львовѣ и дра Богуслава Амброзевича въ Мостискахъ — конціпістами Намѣстництва. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Юлію Мразôвну въ Скоморохахъ дѣйстною учителькою при школѣ філіяльнôй въ Скоморохахъ.

— **Перенесеня.** Панъ Намѣстникъ перенѣсъ комісарѣвъ повѣтовыхъ: Леопольда Белдовского зъ Бжеска до Скалату; Тадѣя Бобжиньского зъ Ясла до Сянока и Людвика Кукульского зъ Колобушовои до Бжеска; конціпістôвъ Намѣстництва Здислава Страдіона зô Скалату до Кольбушовои и Володислава Ружицкого зô Львова до Жовкви; вкôнци практикантôвъ концептовыхъ Намѣстництва: Стан. Тишковского зъ Косова до Коломыи а Винкентія Пшибиславского зъ Коломыи до Косова.

— **Платня бурмістра.** Краєвый Выдѣлъ установивъ яко minimum вынагородженя для бурмістра мѣста Станіславова суму 2000 зр., для заступника бурмістра суму 800 зр., а для платного асесора суму 400 зр.

— **На выставу пчôльничо огородничу**, котру отворено оногди въ ботанічнôмъ огородѣ у Львовѣ, прийшовъ вчера одинъ селянинъ зъ Середополецъ коло Радехова, котрый ишовъ умысно 9 миль пѣшки, абы єи оглянути. Селянинъ той называє ся Максимъ Наконечный и вôдъ 5 лѣтъ занимає ся дуже живо садôвництвомъ та пчôльництвомъ.

— **Ювилей 50-лѣтного священьства** обходивъ дня 20 с. м. о. Дзеровичь, парохъ Рогатина. Церемоніи торжества вôдбули ся въ мѣскôй церквѣ при участи многихъ священикôвъ околичныхъ и въ очахъ множества народу. Въ домѣ достойного ювилята засѣло коло стола поверхъ сто осôбъ, а зъ устъ гостей та участникôвъ того рѣдкого торжества сыпались сердечнѝ тоасты зъ благожеланями для ювилята. Зъ Львова прибула була на те торжество „дванацятка“, бо заравъ на другій день припавъ вечерокъ „дванацятки“ въ Рогатинѣ.

— **Огнѣ.** Въ Тернополи повставъ оногди огонь въ рынку и помимо енерґічного ратунку згорѣли три домы. — Зъ пятницѣ на суботу горѣло також въ Грибовичахъ за Львовомъ и згорѣло 8 хатъ. — Въ недѣлю знову згорѣло въ Кривчицяхъ пôдо Львовомъ 6 господарствъ. — Въ Городищу, черезъ неосторожнôсть крамаря, котрый наливавъ нафту при свѣтлѣ, згорѣло дня 20 с. м. 5 господарствъ, и тôлько завдяки Купчинецкимъ та Денисôвскимъ „Соколамъ“, що прибули ратувати — огонь ограничено и стлумлено.

— **Инфлюенца** появила ся въ Краковѣ, де занепало вже на ню кôлька осôбъ.

— **Женщины лѣкарки въ державнôй службѣ въ Австріи.** Босаньске и Герцеговиньске правительство оголосило конкурсы на посады лѣкарскѝ при шпиталяхъ, о котрѝ могуть убѣгати ся женщины лѣкарки, а першеньства мають лѣкарки, походженя славяньского. Рôчна платня лѣкарокъ выносить 1400 зр. Що конкурсъ на тѝ посады розписаный для женщинъ лѣкарокъ, а не для лѣкарѣвъ, се рѣчь зовсѣмъ проста. Магометанки, котрымъ пôсля приписôвъ ихъ религіи не вôльно вôдслонювати лиця передъ мужчинами, — не хотять удавати ся о лѣкарску пораду до шпиталѣвъ, въ котрыхъ суть лѣкарями мужчины.

— **Зъ судовои салѣ.** Сими днями вôдбула ся передъ судьями присяжними въ тутешнôмъ судѣ карнôмъ головна розправа противъ Антона Далького, фабриканта сторôвъ у Львовѣ, обжалуваного о намѣрене убійство свого бувшого хлѣбодателя Хрістофа, також фабриканта сторôвъ. Далькe служивъ давнѣйше при маринарцѣ а навѣть объѣхатъ два разы свѣтъ, затуживъ за своимъ краємъ и вернувъ до Львова. Тутъ вступивъ вôнъ въ службу до Хрістофа, робивъ тяжко, але що бувъ горячковый та сердитый, вôддаливъ єго Хрістофъ. Дальке хотѣвъ пôмстити ся на нѣмъ та заложивъ и собѣ фабрику сторôвъ, щобы робити конкуренцію Хрістовови и старавъ ся о лѣпшій вырôбъ и матеріялъ. Колижь фабрика не покрывала доходомъ выдаткôвъ, Дальке попавъ въ довги, а ненависть єго до Хрістофа вбôльшила ся. До того донѣсъ єму спôльникъ єго Недзвецкій, що Хрістофъ мавъ постарати ся въ поліціи, щобы фабрику Далького замкнути. То розлютило Далького такъ, що купивши револьверъ, побѣгъ 27 н. ст. червня вечеромъ до городу Хрістофа и стрѣливъ до него 3 разы, ранячи єго лишь легко въ ухо. По тôмъ вôддавъ ся самъ въ руки поліціи. Переслухуванѝ при розправѣ свѣдки высказували ся всѣ дуже добре о Дальком и признавали, що вôнъ бувъ чоловѣкомъ ощаднымъ и трудолюбивымъ але и дуже горячковымъ та роздражневымъ. Судьѣ присяжнѝ узнали 9-ма голосами Далького выновнымъ намѣреного убійства, а трибуналъ по увзглядненю предложень оборонця а навѣть самого прокуратора, що Дальке бувъ доси честнымъ, трудолюбивымъ, не караньмъ и що вôнъ робивъ се въ найвысшôмъ роздражненю, засудивъ Далького на 2 лѣта вязницѣ. Дальке зголосивъ зажаленє неважности.

— **Уличный герой.** Оногди на улици Скарбкôвскій побивъ по пяному рубачь М. Павловскій свого товариша Муращака а навѣть грозивъ єму смертію. Въ ту справу вдавъ ся поліціянъ, хотячи вырвати Муращака зъ зелѣзныхъ рукъ єго товариша. Павловскій поваливъ поліціяна на землю и дусячи єго ногами бувъ бы зарубавъ сокирою, слибъ були не кинули ся ратувати позбѣгавшѝ ся на крикъ люде та не вытягнули поліціяна въ пôдъ нôгъ розъѣлого уличного силача-героя.

— **„И звѣрь того не зробить дикій“**, писавъ колись нашъ Тарасъ Шевченко, — що люде роблять. Въ селѣ Иглявѣ (въ пôвночнôй Угорщинѣ) найдено въ першôй половинѣ с. м. двоє дѣтей потопленыхъ: одно въ млынôвцѣ, 3-лѣтну дѣвчину, а друге — хлопчика 6-лѣтного, въ рѣцѣ Гернадѣ. Нѣ хлопець нѣ дѣвчатко не були зъ Иглявы, а власти догадувались, що тутъ мусѣло бути якесь потайне убійство, и зарядженo слѣдство. Поліція занявши сь тою справою выстежила, що 25-лѣтна служниця, Софія Пекельска, що служила пôвъ мѣсяця серпня въ Иглявѣ а вôдтакъ проживала въ сво ѣмъ мѣстѣ Ґеорґенберґъ, — приѣхала 7 вересня вечеромъ зелѣзницею разомъ зъ двоима своими дѣтьми зъ Попраду до Иглявы, пойшла просто до мѣского города, де сховала рѣчи, а звôдтамъ пôйшла уже просто въ ночи надъ рѣку Гернадъ и тамъ потопила дѣти въ страшно звѣрскій спосôбъ. Нуряла найперше хлопчика пôдъ воду такъ довго, ажь поки не утопивъ ся, а потôмъ такъ само утопила и дѣвчину. Поліція найшла єи въ Рудоґанѣ, де мешкає єи нареченый воякъ, а при арештованю заявила обоннятно, що хотѣла бути вôльною, тому потопила свои роднѝ дѣти.

---

нувъ ся своимъ блѣдымъ лицемъ до стѣны. Такого удару вôнъ не сподѣвавъ ся.

— Якъ же ты могла вôдважитись на таке? — крикнувъ Пороснокій, — признай ся а твôй грѣхъ буде меншій.

Цінна приложила руку до серця; єи довгѝ рѣсницѣ замкнули ся. Ѣй здавало ся, що згорить изъ сорому, а то все таки мусѣла признати ся до всего въ сѣй злощасной хвили.

Бо я люблю, бо я люблю Максима Лестяка больше мого житя, больше сего мѣста. Старый обѣцявъ бувъ для мене чотири тысячѣ червôнцѣвъ, щобы єго сынъ, що зô мною вже вôдъ трохъ лѣтъ зарученый, мôгъ зô мною оженити ся. Вôнъ не хотѣвъ доси побирати ся, бо мы обоє бѣднѝ. Я повѣрила єму и дала єму ключь.

Єи блѣде личко стало теперь червоне, зъ лілии зробила ся рожа, але лишь на пôвъ мінуты.

— Що за ганьба! — гримавъ панъ Аґостонъ, колибъ такъ знати, то менѣ было хочь до смерти сидѣти въ Вацовѣ.

— А щожь вôдтакъ было? — пытавъ Пороснокій неспокôйно.

Старшій начальникъ хопивъ ся корчево за опирало вôдъ крѣсла, єму здавалось, що весь свѣтъ крутить ся доокола него, передъ єго очима танцювали дрôбненькѝ буквы, що ихъ писарь ставивъ на папери. Вôнъ закусивъ губы, що ажь кровь зъ нихъ выступила: Ще лишь трохи, ще лишь пôвъ годины, не треба нѣякъ подати ся.

— Вôдтакъ? — говорила Цінна дальше завмираючимъ голосомъ. — Вôдтакъ… Я не знаю, що менѣ такого стало ся. (Она потерлась рукою, по гладкôмъ якъ мраморъ чолѣ.) Вôнъ пôйшовъ до скринѣ, взявъ въ ночи кафтанъ зъ неи и вшивъ такій самый. Тамтои ночи забрали єго тѝ, що єго замовили.

— Теперь вже все ясно, — сказавъ на то Пороснокій. — Зъ него бувъ гордый майстеръ; вôнъ хотѣвъ показати, що оба кафтаны оденъ въ одень однаковѝ. Тому то нинѣ и убравъ ся въ него, щобы спробовати на собѣ силу своеи майстерскои роботы.

— А хтожь то були тѝ люде, що той кафтанъ замовили? — спытавъ Сеґединецъ Бирчакъ. Вôнъ подумавъ собѣ: Чи то не котрѝ зъ нашихъ?

— Я не знаю вôдповѣла Цінна. — Та и небôжчикъ не знавъ того. Все робилось потайкомъ. — Вôнъ не сказавъ менѣ больше нѣчого, лишь що то якесь дуже далеке мѣсто.

— Треба конче выслѣдити, котре то мѣсто, — сказавъ на то сумно панъ Аґостонъ.

— Мы єго вôдшукаємо, — вôдозвавъ ся на то глухимъ голосомъ старшій начальникъ. То было перше єго слово, яке вôнъ промовивъ, вôдъ коли Цінна стала признаватись.

— Вôдшукаємо, або не вôдшукаємо, — сказавъ на то панъ Пермете огôрченый, — але теперь приходить на васъ єи судити, коли ще будете въ силѣ.

Лестякови зробилось такъ, акъ бы панъ Пермете напустивъ єму свѣжои крови въ єго жилы. Єго, Максима Лестяка, взывають, щобы вôнъ показавъ, що вôнъ мужчина! Єго очи ажь засвѣтились.

— Ще знайдесь у мене на то силы, — вôдозвавъ ся вôнъ сердито и добувъ **зъ кишенѣ** декретъ, зъ привѣшеною до него печатею. Ставъ и почавъ торжественнымъ голосомъ читати: „Мы Леопольдъ I зъ Божои ласки Цѣсарь Австріи“…

Але єму не ставало вже голосу, ставъ лишь хропѣти, руки єго дрожали, и хлипаючи въ себе воздухъ подавъ декретъ пану Аґостонови.

— Читайте вы! — А вôдтакъ додавъ слабымъ голосомъ: Тажь и я чоловѣкъ, не камѣнь!

Але, якъ бы єму жаль того зробило ся, що також сказавъ, крикнувъ до Пінтея:

— Треба вôкна поотвирати. Менѣ чогось недобре… Въ сѣй духотѣ можна й удусити ся

Панъ Аґостонъ перечитавъ тымчасомъ королѣвскій декретъ, котрый назначувавъ кару смерти на мѣсци въ кечкеметскôмъ окрузѣ за вселякѝ крадежѣ и зраду та надававъ кечкеметскому маґістратови право карати смертію.

Розпочалось голосованє.

# Всячина.

— **Почта въ Хинахъ.** Одна, выходяча въ Шанґаю ґазета подає деякі цѣкаві вѣсти про почтові порядки въ Хинахъ. Въ Хинахъ не займалось правительство нѣколи тымъ, щобы перевозити листы приватныхъ людей. Урядові письма розвозять курьеры, котрі мимо злыхъ дорôгъ досыть скоро сповняють свою задачу. Але тî курьеры не мають такожь нѣякого дѣла зъ приватными листами. Для приватныхъ листôвъ суть въ каждôмъ бôльшôмъ мѣстѣ окремі заведеня почтові. Проживаючі въ глубинѣ Хинъ Европейцѣ высказують ся о сихъ почтахъ похвально и мають до нихъ велике довѣріє. Они навѣть въ дечôмъ лѣпші вôдъ европейскихъ. Тамъ записують ся всѣ листы, (по нашому рекомандують ся), змѣстъ ихъ забезпечуєсь въ повнôй вартости безъ всякои оплаты а що до ваги то єсть тамъ такожь велика свобода. Оплату почтову (порто) не треба на передъ складати. Почты мають звычайно зъ своими партіями бѣжучій рахунокъ, котрый выплачує ся що мѣсяця. Дуже рѣдко буває, щобы хтось почтѣ не заплативъ. Хиньскі почты перевозять головно пакеты, а перевôзъ листôвъ то лишь побôчна робота. Межи поодинокими фірмами почтовыми єсть велика конкуренція, а зъ того выходить таке, що тамъ люде не носять листы або пачки на почту, лишь почтарь иде самъ хата вôдъ хаты и забирає всякі посылки. Черезъ конкуренцію єсть тамъ почта и дешева, хочь дальше якъ до 50 миль вôдъ почты треба вже дуже дорого платити, такъ, що лишь богачѣ можуть вже дальше посылати пачки або листы. Межи отвертыми портами въ Пекинѣ и Тіентсінѣ єсть такожь курьєрска почта, котру удержує цѣсарскій морскій урядъ мытовый, але та почта иде лишь въ зимѣ, коли рѣка Пейго покрыєсь ледомъ и вже не можуть судна по нѣй ходити.

— **Хто зъѣсть бôльше книдлѣвъ зô сливками?** Властитель гостинницѣ у Вѣдни, Кароль Крайцъ впавъ на оригінальну гадку: вôнъ казавъ жѣнцѣ наварити дня 17 с.м. ажь два тысячі книдлѣвъ зô сливками и то на ческій спосôбъ, зъ бараболяного тѣста, та оголосивъ плякатами, що дасть тому, хто зъѣсть найбôльше книдлѣвъ, красну склянку на пиво зъ срѣбною накрывкою. Розумѣє ся, що знайшло ся богато гостей а мѣжь ними и немало дамъ. Порція складалась зъ пять книдлѣвъ и коштувала 10 кр. Знайшовъ ся отже оденъ гôсть, що зъѣвъ не бôльше лишь одинацять порцій, а що єго сусѣдъ не могучи доѣсти вже своеи порціи лишивъ ще три книдлѣ, то вôнъ и тоті три книдлѣ змѣвъ до чиста, отже зъѣвъ не бôльше лишь 58 книдлѣвъ и выгравъ склянку. Той щасливець, що має жолудокъ мабуть зъ елястичнои ґумы, називаєсь Шульцъ и єсть кондукторомъ при трамваю. Другій гôсть, конкурентъ Шульца, зъѣвъ лишь 40 книдлѣвъ. Але знайшлися и дамы, що умѣли добре ѣсти, бо одна зъ нихъ на диво, жѣнка кондуктора вôдъ трамваю, панѣ Майснеръ, зъѣла 34 книдлѣвъ, а єи конкурентка лишь 32. Щастє, що тî обоє не побралися, а то бы имъ книдлѣвъ нѣколи не стало. Замѣтне и то, що Шульцъ зъѣвъ минувшого року, при подôбнôй нагодѣ, лишь 38 книдлѣвъ, отже за рôкъ такъ подужавъ, що мôгъ зъѣсти о 20 книдлѣвъ бôльше.

---

Панъ Поросноскій мавъ першій голосъ.

— Тота дѣвчина зрадила мѣсто. Я засуджую єи на смерть, бы єй вôдрубати голову мечемъ.

За нимъ слѣдувавъ панъ Бирчакъ.

— Мечь! — сказавъ вôнъ коротко.

Моллахъ Челебітъ сказавъ:

— Та она то лишь зъ любови зробила; она не виновата.

А теперь прийшла черга на пана Франца Бальоґа:

— Она не знала, що зъ того выйде таке страшне нещастє для мѣста. Най въ арештѣ за то покутує.

Въ сали зробило ся такъ тихо, що можна было чути, якъ въ каждôмъ серце тьохкало, якъ муха бренѣла, що влетѣла крôзь вôкно. Два голосы були за каровъ смерти, два, щобы єй даровати житє. Теперь прийшла черга на чеґледского медовникаря вôддати свôй голосъ, вôнъ довго надумувавъ ся, ажь пôтъ густыми каплями выступивъ на єго чоло:

— Буде зъ неи и трохи арешту, — сказавъ вôнъ на конець.

(Конець буде.)

---

## ТЕЛЕГРАМЫ.

**Вѣдень** 29 вересня. Пос. Хлюмецкій мавъ вчера въ Новôмъ Ѣчинѣ бесѣду до своихъ выборцѣвъ, въ котрôй сконстатувавъ, що ситуація Нѣмцѣвъ въ парляментѣ поправилась, але сильна бôльшôсть парляментарна ще не утворила ся. Мимо того удасть ся здержати въ Радѣ державнôй всякі змаганя національні и звернути роботу лишь на поле економічне. — Промову Є. Вел. Цѣсаря въ Празѣ уважають тутъ загально за выступленє противъ молодоческого становища.

**Прага** 29 вересня. Зборы молоческихъ мужѣвъ довѣрія ухвалили залишити правнодержавні маніфестаціи а взятись енерґічно до найскрайнѣйшои радикальнои політики.

**Петербургъ** 29 вересня. Померъ тутъ писатель Гончаревъ, авторъ „Обломова“. Міністерство войны наказало завести въ цѣлôй арміи бездымный порохъ.

**Лондонъ** 29 вересня. Times потверджує вѣсть о занятю Поміру Россіянами. Офіциръ Давізонъ дôставъ ся мабуть до неволѣ россійскои.

---

## Вôдозва до П. Т. абітурієнтôвъ и академикôвъ рускихъ.

Дорогі Братя Товаришѣ!

У Васъ теперь пора до кроку рѣшучого, важкого на цѣлу далеку будущину. Доля Ваша близько интересує не лише Васъ и Вашу рôдню, а кождого, хто лишь прихильникомъ загальнои справы. Намъ треба конечно збôльшати ряды неустрашимыхъ юнакôвъ зъ характеромъ, охотою и силою до серіозного труду та зъ ясною передъ очима метою. Про се мы особливо длятого дбати повинні, що лѣта послѣдні не выказують у насъ, на жаль, того зросту молодыхъ робôтникôвъ — особливо свѣтскихъ — якого намъ потреба зъ огляду на розлогій передъ нами облôгъ та на мозольну и утруднену єго управу. Колибъ мы обрахували ся, то побачилибъ таки, що далеко ще не при кождôмъ загонѣ могли бы поставити гôдного свого чоловѣка, за котрого не треба соромитись. А се и причина нашого теперѣшного положеня.

Изъ стоячихъ передъ Вами, Товаришѣ, університетôвъ виднѣє свѣтовый велитъ, вѣденьска alma mater. Не лише сама импонуюча столиця державы зô своими институтами та рôзного рода рѣдко подыбуваными користями, а и єи університетъ промовляє за тымъ, щобы при спрыяючихъ обставинахъ та рôзныхъ условинахъ перевести молоді лѣта въ центрѣ науки и культуры. Побутъ мѣжь всесторонно образоваными чужинцями додає и нашимъ землякамъ заохоты до працѣ надъ собою, а докладна вправа въ нѣмецкôй бесѣдѣ умозкливить имъ стати поручь чужихъ борцѣвъ въ житю публичнôмъ.

Въ великôмъ тôмъ городѣ не найдесь нѣхто зъ Васъ, Товаришѣ, чужимъ и безраднымъ. Зайдете тутъ мѣжь громадку своихъ, скупленыхъ при товариствѣ „Сѣчи“, найдете тутъ щирôсть якъ мѣжь рôдными братами. Двацять пять-лѣтна история красного розвою руского того товариства, поважне єго становище мѣжь другими Славянами та й лише користный зъ каждого погляду вплывъ єго на членôвъ, — дають намъ надѣю, що каждый безъ вымки зъ рускихъ, до Вѣдня ново прибуваючихъ академикôвъ — приступить до насъ въ члены та стане попри давныхъ членôвъ до спôльного труду. Тутъ выробите собѣ ясный поглядъ на кожду справу, привчите ся належно и достойно оцѣнювати краєві вôдносины на те, щобы, повернувши до краю, взятись серіозно до тяжкои народнои роботы середъ нетямучихъ та безчисленныхъ національныхъ гермафродитôвъ. Бібліотека „Сѣчи“, котрôй не гôдно дорôвнати жадне тутешне академічне товариство, стане Вамъ богатымъ жереломъ пôзнаня та певнымъ провôдникомъ.

Вписы тревають на всѣхъ факультетахъ до 9-ого (продовженй до 15-ого) н. ст. жовтня с. р., а выклады розпочинають ся пересѣчно около 12 жовтня.

Всякі информаціи дотычно впису, приѣзду и т. п. радо удѣлить будучимъ своимъ товаришамъ-членамъ пôдписаный выдѣлъ товариства. Повна адреса товариства: Verein „Sicz“ in Wien VIII. Londongasse 49 a. Hochparterre Thür 17.

Вôдъ выдѣлу руского товариства „Сѣчь“ у Вѣдни, въ мѣсяци вересню 1891.

*Яросл. Бурачиньскій* т. ч. завѣдатель товар.

---

## Поѣзды зелѣзничі.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 червня 1891).

| **До Львова** приходятъ: | Поѣздъ поспѣшн. | Поѣздъ особовый | Поѣздъ особовый | Поѣздъ мѣшаный |
|---|---|---|---|---|
| Зъ Кракова | 4·03 | 8·50 | 9·28 | 7·15 |
| Зъ Пôдволочискъ | 2·20 | 7·30 | | 3·15 |
| Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче | 2·08 | 7·01 | | 2·38 |
| Зъ Орлова (на Ясло-Ряшѣвъ вôдъ 1 линня до 31 серпня | | 8·12 | | |
| Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіславова | 8·— | 2·— | | |
| Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова | | 6·53 | | |
| Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя. | | 3·42 | | |
| Зъ Сухои, Хирова и Стрыя. | | 7·54 | | |
| Зъ Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя | | 9·02 | | |
| Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя. | | 12·19 | | |
| Зъ Сокаля и Белзця | | | | 4·22 |
| Зъ Жовкви | | | | 6·45 |
| **Зô Львова** ôдходять: | | | | |
| До Кракова | 2·28 | 4·15 | 7·20 | 8·30 |
| До Пôдволочискъ | 4·11 | | 9·50 | 10·35 |
| До Пôдволочискъ на Пôдзамче | 4·22 | | 10·15 | 11·05 |
| До Зимноводы-Рудна | | | 4·25 | |
| До Орлова (на Ряшѣвъ-Ясло вôдъ 1 линня до 31 серпня | | 6·16 | | |
| До Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина | 9.16 | 10·24 | | |
| До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту | | 4·30 | | |
| До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина | | 8·05 | | |
| До Стрыя, Хирова и Сухи | | 8·53 | | |
| До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіславова | | 10·50 | | |
| До Стрыя, Станіславова, Гусятына, Лавочного, Пешту, Хирова и Стружа | | 6·20 | | |
| До Белзця и Сокаля | | | | 9·25 |
| До Жовкви | | | | 7·40 |

**Примѣтка:** Годины пôдчеркнені лінійкою означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

**Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій**

## Надôслане

**Особа** интеліґентна, вдова по уряднику, пошукує мѣсця до заряду дому при родинѣ або яко бона. Ласкаві зголошеня пôдъ адресою О. В. І. ул. Личакôвска ч. 22, дверѣ 46.

**Оголошеня** до *Народнои Часописи* принимае **Контора Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

## Ретельна и користна пропозиція.

Особа интелиґентна могуча сейчасъ вложити яко пожичку до вже истнуючого, цѣлкомъ певного интересу 3 до 5 тысячей злр. отримае крôмъ вôдповѣдноп забезпеки капиталу, вôдповѣдне помешкане и цѣле удержане, а о скôлько буде мôгъ бути ужитымъ въ дѣлѣ, (хотяй бы лишь до проваджена касы въ склепѣ) одержить осôбну нагороду.

Близша вѣдомôсть у п. **Болеслава ЛЯСКОВСКОГО у Львовѣ,** ул. Пекарска, ч. 21.

---

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

## ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знамениті средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

**Порошокъ до зубôвъ** салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

**Вода анатеринова,** настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи неприятный смакъ, а также забезпечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

---

### Въ Друкарни Людовôй у Львовѣ,

площадь Бернардиньска ч. 7

кождого часу набути можна руску

## БИБЛІЮ

выданя Диковского въ Перемышли

*зъ численными мѣдерытами,*

крôмъ тому 1 (котрый цѣлкомъ вычерпаный) томъ 2, 3, 4, 5, 6 и доповняючій томъ 7. — Цѣна повысшихъ томôвъ 5 зр. 50 кр. зъ пересылкою почтовою, однако поодиноко по 1 зр. 36 кр. зъ пересылкою почтовою.

---

Понеже новою уставою торговельно-промысловою строго заборонено домокружну продажь вещей церковныхъ обѣзджаючимъ по селахъ и мѣсточкахъ, всякій вещій церковній, якъ фелоны, хоругвы и прч. спродавати, — проте поручае:

### ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
### АНТОНІЯ СТАХІЕВИЧА

**въ Тернополи,**

Всечестнѣйшому Духовеньству, Брацтвамъ церковнымъ велико заосмотреный складъ матерій церковныхъ на фелоны и спродае по цѣнахъ зниженыхъ **фелоны** (свѣтлій, багряній, зелеңій и чорній):

зъ вовняного найлучшого адамашку по зр. 30, 34, 40,
зъ пôвшовковыхъ матерій французкихъ по зр. 45, 52, 58, 65.
зъ шовковыхъ матерій французкихъ по зр. 70, 80, 90. 100 и внзше.

**Хоругви брацкій** зъ вовняного найлучшого адамашку зъ вышитыми крестами по зл. 20. зъ образами по зл. 30. — **Хоругви шовковій** по зл. 70 и 75.

Всяку утварь церковну, якъ шалѣ до монстранціи, бурсы, дальматики, стихарѣ и прч. въ великôмъ выборѣ на складѣ.

Направы фелонôвъ принимае ся.

*Упрашаю всякій замовленя впростъ до торговлѣ моеи адресувати. На желане высылаю готовій церковній до выбору, або прôбки матерій.*

---

## COGNAC
## курацiйный

**правдивый французскій**

первордяднои фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылае за послѣплатою

**Льеопольдъ Лѣтыньскій,**

**Львôвъ,** ул. Валова 14.

---

## Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, выробляе фабрика выробôвъ гиґиенично - диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылае щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ есть найлѣпшимъ зъ истнуючихъ средствъ ôдживчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика Льеопольда Литыньского, Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

---

### Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ выналодкомъ

проф. Соксельета

## МОЛОКО
## стерилiзоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленй тымъ молокомъ не слабують на жадній слабости жолудковій або кишковій и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя приймае

**Контора Льеопольда Литыньского,**

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

---

# БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

**аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы).**

Терпите ломане руки або ноги, рване, гостець, ревматизмъ, котрй вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

*Читайте якъ помагае въ такихъ терпѣняхъ:*

# „Excelsior“

**Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.**

**Подяка.** Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшй слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнй терпѣня, якй выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгй лѣта треваючй болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôдняти, по натертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи вôдгомономъ най будуть тй слова моеи подяки.

*Краковъ, 16 лютого 1891.* **Антоній Гордыньскій.**

Такихъ подякъ получивъ выналодець „Excelsiora“ тысачѣ — бо кождому помагае скоро и разъ на всегда.

Спроваджувати можна найменьше 2 фляшки, котрй коштують по 60 кр. в. а. разомъ 1 зр. 20 кр. — Треба надôслати 1 зл. 50 кр. т. е. за 2 фляшки „Excelsiora“ оплату почтову и опаковане.

---

# Пигулки зъ Гуаяколемъ

**знаменитй въ недугахъ грудныхъ, яко презервативa наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючй бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр.** (Зô способомъ ужитя.)

**Прошу адресовати:** Брониславъ Виткевичь, аптикаръ у Львовѣ, улиця Жовкôвска (коло рампы).

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.